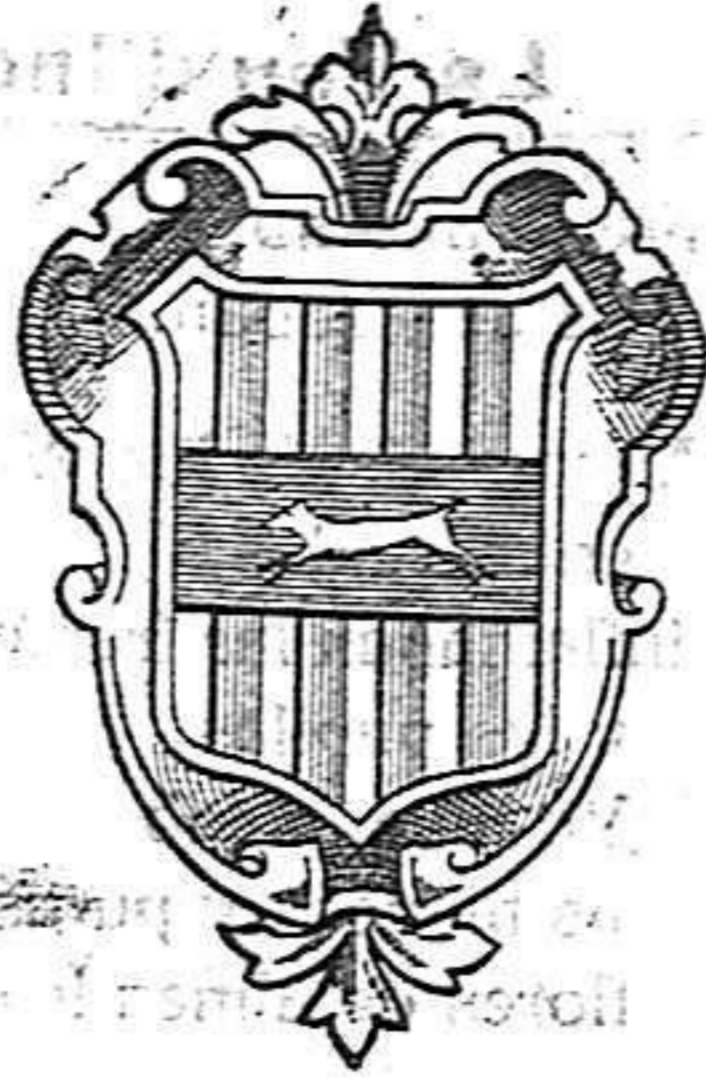

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR
INCA 3 DE FEBRER DE 1917

Núm. 110

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

EL BENESTAR MATERIAL DEL OBRER I L'ORDE SOBRENATURAL (1)

Desgraciadament,—senyors i obrers catòlics,—en el camp espinós i delicat de la sociologia moderna, abunda ja massa la mena desdixada de sociòlegs que prescindeixen, de la manera més arbitrària i ridícula, de l'influència poderosa del Catolicisme. Aquets, no feràn sinó cansar-se, sens èxit, en ensejar sistemes i més sistemes, i no arribaran a solucionar mai la magna qüestió social, perquè fan estripar-la solament en el benestar material del obrer.

I amb això, no fan més que fer sortir a rotllo, altra volta, l'antiga qüestió sobre la felicitat humana, qüestió tan discutida i agitada pels antics filòsofs asiàtics i pels clàssics europeus.

El quina llàstima que nos fa la mania d'aquests sabis moderns (que no viven, per cert, dins la regió serena del Evangeli, ni senten l'escalfor suauíssim de Cristo,) de voler unir a la qüestió sobre la felicitat temporal del home, la delicada qüestió obrera! I més que llàstima, rialles ensemps mos fa el veure com aquets, després de perllongats estudis i ensaigs, surten llavors tot rebents a exclamar amb el ja fastigós *Eureka!*: ja hem trobada solució a la qüestió social!...

Vegem, emperò, quina siga aquesta solució.

Per arreglar la qüestió obrera—diuen ells—no e-hi ha més que donar un valent impuls a totes les arts, per aixís augmentar progresivament els plaers i comoditats del obrer; no e-hi ha més que cultivar decididament l'industria, per assegurar aixís l'avansament material de llur vida.

I aquí ja veig, senyors i obrers, que de sobta ha d'ocórrer a vostra pensa una idea; i que els vostres llabris's mouràn per formular una protesta. Això—diuen segurament tots els aquí reunits—no és una doctrina nova; això és una usurpació feta a l'Església de Deu; això no és propietat de aquesta filosofia moderna i sí hu és del Catolicisme.

I si així pensau, teniu raó, senyors;

Perque ja fa vint sigles que el Cristianisme pregona aquest mateix programa, però cuidant-se prou bé d'afeguir-li quelcom de més valor. Ell, doncs, fonc el primer en donar moviment i vida a les arts i a l'industria; i presentant-se al món com a far esplendent, ha esveït continuament les tenebres de l'ignorancia. Ell sempre és el primer en beneir el veritable progrés, dignificant de la vida humana.

Però prescindint ara d'aquesta usurpació que la filosofia moderna ha feta a l'Església, lo que s'ha d'afirmar rotundament és, que és cosa del tot impossible la realització d'aquest programa per els medis de que se valen aquests desgarrats sociòlegs; lo que s'ha d'admetre ja *a priori*, és que totes les seves teories son impotents per proporcionar el benestar material al obrer, si's prescindeix del orde religiós-moral. Perque unicament el Catolicisme, amb les seves dogtrines eminentement humanitaries i amb la seva influencia civilisadora, pot fer que aquest programa del perfeccionament de les arts i de les industries, siga per l'obrer una veritat i no una decepció, que'l fassa més i més desgraciat encara...

Hem dit que la filosofia sociòloga moderna considera el progrés de les arts i de l'industria com el primer element de benestar individual i social. Enhorabona que siga així, senyors: Nosaltres tots els qui vivim amb contacte amb l'Església de Cristo anhelam i aplaudim el progrés material de la vida, artístic, industrial, científic... ¿No ha estat per ventura el Catolicisme el protector nadiu de tot això en èpoques ben calamitoses, en que el gèni de la devastació's proposava fer desaparèixer fins els últims vestigis de la civilisació europea? ¿No sabeu, per ventura, senyors i obrers, lo molt que l'industria deu a l'Església Catòlica, que, seguit seguit, en la seva gloriosa marxa, ha aixemplant llurs horitzons?

I per lo que respecta a les arts—casí és per demés retreurer-hó;—aquí estan els grandiosos monuments de l'edat mitjana, creats per l'inspiració del Catolicisme i que seràn sempre l'orgull i l'admiració de tots els sigles. Aquí estan aquests prodigis del gèni que sols l'Església va sabre protegir i conservar en les seves catedrals i monestirs, quant el vandalisme protestant del sigle XVI va declarà guerra a mort a l'an-

tiga fe i an els seus símbols vivents: esboçant estatuas, incendiant retaulas i destruint les obres mestres de la Pintura, Escultura i Arquitectura... Pero no importa dir-vos-ho a vosaltres que e-hu sabeu molt bé. Sabeu que els museus dels instituts religiosos ratllan avui a gran altura; sabeu que'ls gabinets de Física, d'Historia Natural i d'Astronomia dels Seminaris catòlics son un poderós *mentis* a l'imputació que encara's fa al Catolicisme d'esser enemic del progrés, de les arts o de l'industria. Sabeu molt be, que els homos més célebres que figuren a la cap-davantera del moviment civilisat, o han pertenescut a l'Església, o s'han criat a l'ombra dels altars, o s'han format baix la seva influencia...

Però no fuguem de la qüestió principal del meu tema... Millorar la condició del obrer, donant-li ocupació i treball amb que pugua trobar recompensa pel seus suors i afanys, aquest és l'objecte que diu perseguix la filosofia sociòloga moderna. Però això, senyors, així com e-hu vol aquesta, és sols una de tantes belles utopies amb que aquests embancadors i reformadors moderns volen enlluernar els pobres obrers. Molt de temps antes que ells, l'Església catòlica, amb menys renou i aparat, ha perseguït aquest ideal, creant institucions benèfiques. Ella tota sola continuament aixeca plans i funda instituts de Caritat, que els nostros filantròpics d'avui ni poren ni intenten ja el aixecar, perque les falta l'esperit del sacrifici. ¿Perqué sinó han de resultar esser sempre estèrils els seus esforços per solucionar la qüestió obrera? Ah, senyors! perque els medis de que's serveixen sols augmenten encara la seva miseria i desventura; perque se vol alsar l'edifici de la prosperitat del obrer sobre els fonaments dels plers i satisfaccions materials; perque s'intenta substituir amb la vil civilisació de l'or la digna civilisació de la fe i caritat cristianes; perque se dona pàbul excésiu al luxe, en lloc de predicar l'estalvi. ¿I així's preten millorar la condició del obrer! ¿No és això un sarcasme? ¿No és això un insult a la venerable i digne classe proletària?

Ah! No, senyors: El Catolicisme no és enemic del progrés material. Que se multipliquin, en bon'hora, les línies dels camins de ferro; que s'estudiïn noves aplica-

(1) Fragment del discurs sociòleg que Mossèn Josep Aguiló lletgí en la vetlada de la passada festa patronal del Círcol d'obrers.

cions de l'electricitat: tot està molt bé. Lo que no podem admetre és, que se vulgui fer consistir tot el sistema de la felicitat del obrer en el benestar i avansament de la vida present, igual que si l'obrer fos sols matèria, igual que si per l'obrer no hi hagués esperit...

Es impossible millorar la condició de les classes obreres, únicament amb els elements de l'indústria i de les arts, prescindint de la caritat i paciència cristianes. I sinó provau-ho vosaltres mateixos senyors: Acaramullau or i més or davant els ulls d'un pobre jornalé; mostra-li els plers de aquesta vida i digau-li: aquí tens la felicitat. Oh! ¿que hauréu fet llavors? Aquests plers, aquest or haurà augmentat la seva ambició i codícia; aspirarà a posseir aquesta felicitat quimèrica que s'ha forjada; s'afanyarà, fent mil càlculs, per aconseguir aquest somni daurat, i quant veurà que això és impossible, perquè les riqueses i satisfaccions humanes sols són patrimoni de una classe privilegiada, llavors aquest obrer se pervertirà, abandonarà el treball i vendrà a engrossar les files dels anarquistes i revolucionaris...

En canvi, aquest mateix benestar i progrés material, unit al orde religiós-moral, és lo que pot constituir la felicitat tota del obrer.

Perque llavors aquest compren que l'home *no viu sols de pa*, sinó també de creencies; i recorda que te devers religiosos que complir i que camina irremissiblement cap a un fi sobrenatural.

E-hi ha que recordar-ho, idò, bons obrers—i vaix a acabar—la vostra vida, el vostra ideal no és un frenesí, no és tampoc un festí: és una lluita per la fe.

La Fe, les creencies sacrosantes, la dogma catòlica...; vat-aquí l'aliment que necessitau; i an aquest aliment sols vos ho podrà proporcionar el Catolicisme...

He dit
J. A. PVRE.

FLORES DE ALMENDRO

En el baile de anoche,
vi desde lejos
que en el pecho llevabas
flores de almendro;
flores de nieve,
símbolo de los sueños
de adolescente.

Símbolo de los sueños
que se derraman,
sin temor a los ciézos
ni a las heladas,
florecen antes
de las tibias auroras
primaverales.

En el salón dorado,
daba la orquesta
cadenciosos impulsos
a las parejas
que, entrelazadas,

sobre la alfombra
se deslizaban.

Al compás de los Walses
enardecidas,
se inflamaban las frentes
y las pupilas.
Yo tuve miedo
por tus blancas y puras
flores de almendro.

Yo pensé; deshojadas,
como despojo
del giro de la danza
vertiginoso,
entre dos pechos
oprimidas y rotas,
caerán al suelo.

Que esas que la pureza
cándida viste
y el pudor coloreá,
flores sútiles
de nieve y sangre,
apenas son tocadas,
ya se deshacen...

Los galanes, por turno,
se aproximaban
a ofrecerte su brazo
para la danza;
pero, en tu silla,
sonriente y afable
permanecías.

De la fiesta nocturna
saliste luego,
con las flores intactas
sobre tu pecho.
Yo dije, al verlas,
con secreta delicia:
—bendita sea.

JUAN ALCOVER.

UN ARTICULO DE "EL DEBATE", SOBRE L'AL·LIANÇA BASCO-CATALANA

«El Debate» diu:
Els senyors Cambó i Ventosa han arribat a Bilbao i València, respectivament, on a l'hora que escrivim aquestes ratlles hauràn ja pronunciat els seus discursos.

No podem equiparar aquest viatge dels il·lustres prohoms catalans al d'altres polítics del vell règim que tenen quelcom d'oposicions a la Direcció general, a la sub-secretaria o a la cartera de ministre, o que, en últim resultat, es redueix a una significació personal de partit.

No són els senyors Ventosa i Cambó, és Catalunya la que visita a Bizkaya i València. És una regió la que allarga els braços a l'altra i s'empara d'ella i la socorre a la vegada.

Les notícies que tenim, de Bilbao, especialment, ensenyen que tampoc a la capital bizkaína una agrupació política ha sortit a rebre un capítol de partidisme: han estat les forces vives, les entitats econòmiques d'una regió al representant d'altra regió en un dels seus aspectes més transcendents.

Ni el senyor Cambó ni el senyor Ventosa poden repartir credencials; la «Gaceta» no sabem si arribarà mai a les seves mans; segurament trigarà a arribar-hi. No fou, per tant, l'adul·la-

ció pidolaire al sol que llú o el que llúira aviat; no fou la perspectiva de mercès enriquidores el que llança els bilbains al carrer els porta a l'hôtel on el polític regionalista s'hostatja, primer, i al teatre Albia més tard; fou el fervor regionalista, la preconització de les solucions econòmiques, la confiança en la serietat, la competència acreditada pels diputats de la Lliga amb sa constant tasca parlamentaria.

En el viatge dels parlamentaris prohoms catalans a Bilbao i València hi veiem la realització d'una cosa per la qual fèrem vots fervents moltes vegades i que hem aconsellat molt; hi veiem la comunicació entre diverses comarques, el ressorgir d'una Espanya nova i viva; el florèixement de la qual coincideix precisament amb el descrèdit definitiu de l'Espanya vella, de la plataforma de la farsa.

Mentres uns incorren en promiscuacions anti-patriòtiques, immorals i desmoralitzadores, altres callen amb excessiva cura les seves propies conveniències, orbs als veurels compromesos; altres jutgen les maniobres agenes donant la sensació de que tenen la teulada de fang, i tots ells, prescindint de l'interès de la pàtria, fan recordar un Bevilly i son noble gest quan s'alegrava de ser catòlic, perquè així podia dir: «En res d'això (la podrida política francesa de la seva època), no hi tinc part.»

I són els regionalistes de Catalunya solament els que van a altres regions en viatge de noble propaganda.

Mes callament els propagandistes socials i agraris de Catalunya han portat la bona nova de la seva doctrina i procediments a Galícia i Andalusia conreuant fruits.

Heu's-quí els fonaments l'optimisme que sempre hem alentat. Per aquí vindrà la vida, la salut dels pobles: La llur lliberació i prosperitat no és tasca de dies sinó d'anys, però arribarà infaliblement.

Regionalisme, atenció als problemes econòmics, desinterés, austera serietat i competència política. L'aurora il·lumina ja amb sos primers raigs riolers. Plagi a Deu que en els nostres llueixi en ple dia.

De «La Veu de Catalunya».

UN PASTOR Y UN MISSER

Axò era un pastor que sempre demanava debers al amo y l'amo li deya:

—No'n tench.

—¿No'n teniu?—arribà a dir es pastor.—

Ara ho veurém si'n tendreu.—
Topa un mercader, li ven sa guarda, y cobra.

Se'n và al amo y li diu:

—Mirau, ja no importa que m'endoneu de dobers. Ja tENCH cobrada tota sa soldada.

—¿Què dius que faràs?

—Que la tENCH cobrada tota.

—Però ¿còm pot ser axò?

—Ja us ho diré. Com vós sempre'm deyeu que no tenieu dobers, y jo n'havia mester prou, he dit: que té plats pot fer tets. ¿Diu l'amo que no té dobers y té sa guarda? Li vendré sa guarda y així cobrarém.

—¿Y l'has venuda?—digué l'amo, tot trastornat.

—Com dos y dos fan quatre.—

Com l'amo va veure que deya ver, se posà fet un dimoni.

Flestomava, renegava, feya potadetes, treya foch pes caxals.

Y la cosa no quedà assuxí.

Ell y's seu fíy apleguen es pastor y li donen una plançada de mort que's pensaven haver fet llarchi.

Es pastor, axí com pogué, se'n va a contarho a un misser, perque'l defensàs.

Es misser, s'hi pensà una estona, y diu:

—Mira, gonyarem si fas lo que't diré.

—Diga.

—Idó tu, per més que't pregunten y que't demanen, no has de donar altra contesta que fer ¡beee!, y ja voràs que't dirà be.—

Duen sa qüestió en es tribunal, y s'hi presenten es misser y's pastor, y l'amo y's fíy del amo.

Y's pastor, boca closa.

Es misser comença's, seu sementer contra l'amo y's seu fíy, que merexien penjar, perque havien atupat tan fort es pastor, que l'havien dexat per mort, y que per amunt y que per avall.

Es jutge's posa a preguntar es pastor, y pregunta d'ací y pregunta d'allà, y's pastor que no més responia:

—¡beee! ¡beee!

—¿Què serà açò?—diu es jutge.—¿Y aquest homo, que voldrà fer burla de mi?

—No, senyor,—diu es misser.—Es que fou tan forta sa tupada, qu'ha perdut es conversar, y no més li recorda lo que fan ses euveyes.—

Y aquí's políçó respongué més fort y esquerdat:

—¡beee! ¡beee!

—¡Basta! ¡basta!—diu es jutge.

Y condemna l'amo y's seu fíy en costes, que les hagueren de pagar un dober damunt s'altre, y llavò sa guarda manco, per més burly a afronta.

Es misser y's pastor se'n van tot xalests, es misser xerrant pes colzos, y's pastor boca closa.

—Anèm a ca teva,—diu es misser,—y'em donaràs lo que'm toca.

—¡beee! ¡beee!—va dir es pastor.

—Dexa anar es belar; que ja no es hora.

Es pactes són que, si gonyàvem mos havíem de partir es dobers de sa guarda. Hem gonyat. Idó n'hi hà la mitat de meus.

¡Bee!—tornà fer es pastor.

—¡No'm vengues ab xirimindangues ara tu!—diu es misser, més de mig cremat.—

¡Hàla depressa a cà teva, y a fer partions! Cadascú que tenga lo qu'es seu.

—¡Bee! ¡beee! ¡beee!—torna fer més fort es pastor.

¿Què me'n dirèu?

Ell be sucà't ays es misser, be recapitolejà, be li digué a n'es pastor, y li tornà dir, y l'acompanyà a cà seva y li feu amenaces, y li va moure un rebumbori; però el no'l va treure des ¡beee! a n'es pastor.

Es misser, tot cremat se'n va a contarho a n'es jutge, y's jutge li digué:

—¿Y qu'encara bela?

¡Si, senyor!—respon es misser,—però bela de traidoria.

—Idó,—digué's jutge,—també hauràs de belar tu, però de bon de veres.—

Y's misser hagué de ferho així.

Per això deù esser que, quan un no ha pogut cobrar, diuen:

—Encara bela.—

No hi há remey: es qui estan posats per donar conseys, s'hi han de mirar en so donarlos, si no volen que'ls surta qualque floronco com manco s'ho pensaràn que'ls faça veure estels de bell dia.

Qui sembra carts, cull espines.

ANTONI M. ALCOVER.

De «La Lectura Popular»

Mallorquines

AVE, CESAR....

En el número de dia 19 parlàvem de les barbres bregues de cans que fan a alguns pobles de Mallorca: un d'aquests pobles és Campanet.

Dia 25 del mes passat, a les tres i mitja del cap-vespre, i al bell mitg de la plassa, en feren una que segurament estarà escrita en lletres d'or en els *Anals de la Barbàrie*, tant pels gloriosos noms dels cans, com pels dobbés que's jugaven—uns dos mil duros—com per la multitud que s'hi congregà—unes quatre mil persones, amb un centenar de carretons.—

Per la festa major del poble no s'hi ha reunit mai tanta gent.

Quant sortiren a l'arena els pobres cans—un de Campanet i un altre de Sa Pobla, quantre un de Santanyi—haurieu pogut sentir els croixits de dents de quatre mil persones (?) que sentien a una desitjos de destrossa.

A una senyal del *quefe de camp*, foren amollats els cans, que s'investiren amb tota la ferocitat que en ells havia concentrada la multitud, febrosa de sang de ca. I allà haurieu sentit grinyols dolorosos i caixalades capasses de mig partir a un homo; crits del salvatgisme enfurint al ca per qui's jugava el pa de la dona i dels infants; i sang i baves immondes i cares pàlides d'ira i cares encesas de ferotge entusiasme....

El ca de Santanyi va esser vensut traidorament. Se diu per Campanet, que l'aficionat preparador del ca,—venut a sos contraris—el fer estar en remui tot el dia abans; que li va dar injeccions mortíferes; que'l va engatà de rom cremat...

El ca de Santanyi amb qui'n triomf son amo hi tenia posada tota sa confiança... i una cartera ben plena, va perdre. Oh dissortat santanyinè!...

Els cans vencedors foren saludats amb ¡hurres! formidables, capells al aire... i desmais de goig.

El ca de Sa Pobla al entrar en son poble, va esser rebut amb música que l'acompanyà fins a la plassa, a on fonc colocat demunt un cadafal i obsequiat amb un repertori lo més florit.

Per dia 30 hi havia organizada un altre brega, que suposam haurà estat molt solemne.

Amiga «Veu de Mallorca»: vos qui teniu veu potent, mos farieu el favor de pegar un crit, a cau d'orella an el Governador?

—I el bal·le de Campanet...

—Ben bo, gracies.

A continuació publicam una carta que mos ha enviada un dels cans vencedors. Diu així:

Sr. Rebir lo Nyic

Molt Sr. meu i protector: En el Setmanari «La Veu d'Inca» he llegit amb gran consol de la meva ànima, que s'interesa per la meva sort i la

dels meus germans, lo que li agrasc en nom de tots ells i propi.

Seguint d'aquesta manera nostra vida és fa inaguantable.

Si bé es veritat que un mes antes de fer-mos barallar ens tenen consideracions que'ns plauen en extrem, totes aquestes consideracions no's poren comparà amb el sentiment que tenim quant sabem que'ns hem de barallà amb un germà i li hem de forada la pell, si no volem que mos penguin, com se sol fer amb els germans que son vensuts.

He sentit dir que a Ciutat hi ha una societat que'ns vol molt de be; mes fins are la seva protecció no ens ha arribat.

Es ver que hi ha un senyor que'n diuen governador i té prohibit que'ns fassen barallà? Per noltros és igual que si no n'hi havia; i per veltros?

Del bal·le de Campanet, no'n dic res per no enfadar-me. Tenc motius més que suficients, Sr. Rebir, per soiar-li es calsons nous com li he soiat més de quatre vegades la rebranque del portal.

Saludau ben afectuosament a vostra amiga «Veu de Mallorca» que he sabut també s'interessava per nosaltres, i en qualsevol cosa manau i disponeu d'en.

Banyols
A títol de curiositat publicam el *menú* que's serveix a un ca durant un mes, per preparar-lo per la brega: sopes de brou de carn: galletes d'Inca—per esmolar-li les dents;—mig quilo de carn; mitja dotzena d'ous rebatuts amb vi ranci.

Això, tres vegades cada dia. Consti que no exegeram, sinó que mos subjectam a lo que mos digué un canista.

Qui no voldria esser ca durant un mes, amb al temps que correm?

REBIR LO NYIC.

Noves d'Inca

El famós llengüista, M. I. Mn. Antoni M.ª Alcover, Magistral de Seu, que per la Diada de la Llengua Catalana mos va donar una notable conferencia plena d'erudició filològica, sabem que aviat fornarà a Inca per donar un'altra conferencia llengüista baix del punt històric i filològic. No està senyalat el lloc, ni el dia que la donarà, però és provable que la doni dins sa Corema i al Círcol d'Obrers Catòlics.

Un d'aquests dies ha pres pecessori del seu carreg el nou Registrador de la propietat del Partit D. Miquel Rato Frayle.

Dessijam an aquest senyor i a sa familia que la seva estada entre nosaltres li sia agradable.

A conseqüència d'haver cessat la seva interinidat de Registrador, D. Federic Collado Arce, ha partit pel seu poble.

Diumente passat en algunes societats i an el teatre comensaren els balls de carnaval.

D.ª Catalina Nicolau, Esposa del Comandant D. Bernadí Mulet, de cada dia va

millorant de la greu malaltia que fa una mesada que la té al llit.

La senyora esposa de D. Pere J. Serra, D.ª Antonia Siquier, fa una temporada que fa llit, estant un poc millorafa.

Deu es digni tornar la salut perduda an aquestes bones senyores.

Ahir es celebrà a nostra parroquia la festivitat de la Candalaria.

Es estat un dia bastant mesteiat. En les fàbriques i tallers d'importancia han treballat, mes a moltes botiques i la gent de camp ha feta festa.

La societat «Sindicat Obrer La Pau» demà celebrará sa festa Patronal, a Nra. Sra. de La Pau, verificant els següents actes.

A les 9 del matí, *barenar* social al Círcol d'Obrers Catòlics.

A les 10, ofici major amb sermó pel Rnt. P. Cerdà, a la Iglesia de San Francesc.

A les 2 del cap-vespre, «Cafe de companyarisme» amb assistencia dels socis del Círcol d'Obrers Catòlics, anumeraris protectors i aventuals que hi vulguen prendre part.

A les vuit del vespre, e-hi haurà Conferencia que donarà el Sr. Econom Mn. Miquel Llinas, cantant-se abans i després cançons pel Chor del Círcol i la Escolania Seráfica.

Aquests dies passats, mentres el Mestre nacional del carré de Dureta feia classe an els adults, an els baixos de l'escola, allà on es cortera de grans, e-hi havia un altra classe de cultura, academia de ball de ferret.

DIETARIS de 1917
VENALS A NOSTRA LLIBRERIA
Carré de la Murta, 5.—Inca.

Els nostros carrés es troben intransitables a causa del fang que per tot hi ha, duguent-se la doma el carré de la Murta, que n'hi ha que l'anomenen el carré des fang.

Diumenge, comensaren a la capella del Sant Crist d'Inca, la devoció de les Set Paraules, que practicaràn tots els diumenges i festes següents.

Les pluges primeres i seguides que havia fetes durant el mes de gener, són estades un poc més abundants al principi d'aquesta setmana, i creïm que haurà arribat a les rels dels arbres, encara que no han esclatat els auballons ni revengut els pous, que n'hi ha bastants aixuts.

Deu vulga associar-nos d'aigo.

Per Inca hi ha esplet de costipats. Fruita del temps.

Diumenge i en la Sala-Teatre del Col·legi del Sagrat Cor un florét de Congregants de lo mes xalets, representaren amb molt d'assert; el delicat drama «Los dos Cautivos» i la tramoïsta peça còmica «Funerales y danzas.»

Al entre mig se rifà un joliu rellotge i una garrida güieta.

La numerosa, i distinguida concurrencia, obsequià als actors amb efervents aplaudiments i bosses de caramel·los. Com e cordial, pels seus afany, enviam un aplaudiment al director d'escena D. J. Estrany.

Devocionari Liturgic

PELS FEELS DE LA DIOCESIS DE MALLORCA
Venal a nostra Llibreria.

L'Orfeo inquer. Aquesta entidat en projecte no ha mort encara, segons hem sentit remugar a qualcú. La causa d'haver descansat un poc en sos treballs els seus organiadors, ens diu el Director, és deguda a la Santa Missió que era ben just que tota sola absorbis nostres energies aquests dies darrers.

Sabem que prontament se prepararà per la temporada de la corema prop·vinent per cantar hermoses composicions litúrgiques i polifòniques.

Ala idò, si tots els qui poren i deven li donen sa mà per sortir airós i en la munió educadora que s'ha imposat i a veure si prest es un fet la seva inauguració oficial.

El popular repartidor de periòdics Sr. Calderón, diumenge tengué un gros atac de gota que li posà en perill sa vida. Durant la setmana la millorança que ha tenguda es estada notable, de la que nos alegrem.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat
Bessó a 82'00 el quintá
Blat a 25'00 la cortera

Xexa	a	25'50	id.
Sivada	a	12'00	id.
Id. forastera	a	11'50	id.
Ordi	a	15'00	id.
id. foraster	a	14'50	id.
Faves pera cuinar	a	29'00	id.
id. ordinarias	a	23'00	id.
id. per bestia	a	22'50	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjets de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'50	el quintá
Porcs grassos	a	17'00	la arrova

LLIBRERIA

CARRER DE LA MURTA, 5—INCA

Dezeres Obres Rebutas

Calendari Monumental de Catalunya (està editat en tota cura i cada dia du una estampa d'un monument antic de Catalunya.)—5 pesetas.

Obres completes de Mn. Jacinto Verdaguer. Edició Popular. Volum XXVII. *Cantichs*—0'60 cèntims.

Amb aquest volum queden completes los vint i set que s'oferiren al anunciar les Obres de Mn. Cinto.

Però, com durant el curs de la publicació han trobat algunes obres del gran poeta, la major inèdites i altres no aplegades encara, s'ha de continuar aquesta colecció, afegint-hi tres volums més.

Els Srs. suscripts an aquesta Admistració que dessitgin seguir reben aquests tres volums poden avisar-ho. Costarà 2'20 ptes.

El número de la setmana passada de la *Lectura Popular* d'autors catalans, està dedicat a la publicació de *rondalles mallorquines*, curtes i ben escullides, del Dr. Mossèn Antoni M.ª Alcover. El quadern a 10 cèntims.

Segona remesa de Calendari-bloc-català. Les persones que mos ne tenen demanats poden venir a cercar-lo aviat, que és tornaràn acabar prest.

Tip. M. Durán.—Inca

MANUEL PLAZA

SASTRE

EXPLENDIDA COLECCION DE TRAJES PARA LA PRESENTE TEMPO.

— RADA DE INVIERNO —

■ CALLE CADENA ESQUINA PLAZA SANTA EULALIA ■

Palma